

σοῦ λέγει τίποτε τὸ χελιδόνι ποῦ κειλαῖδει ἔς τὸ παράθυρό σου· τίποτε ἢ χαραυγὴ ποῦ κτυπᾷ τὸ τζάμι σου... Νὰ μὴ σοῦ παρουσιάξῃ ὁ νοῦς εὐθὺς μὲ τὴν πρώτη του ἀνάστασι μιὰ ἐνθύμησι, ἓνα ὄνομα, ἓνα ζευγάρι μάτια, μιὰ ἀγάπη τέλος, μιὰ ψυχὴ ποῦ ν' ἀγαπᾷς περισσότερο ἀπὸ τὴν ἰδική σου, μιὰ ζῶν ποῦ νὰ λακταρίζῃς; Τί βίος εἶνε αὐτός; Μέσα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ποῦ εὐρισκόμεθα ἂν δὲν ἔχῃς κάτι τι ὑπέρτερον τοῦ εαυτοῦ σου· ἂν δὲν ζητῆς, ἂν δὲν χάνεσαι, ἂν δὲν τρώγῃσαι, τί εἶσαι παρὰ Νεκροθάλασσα; Ὅχι· ἐγὼ δὲν τὴν θέλω αὐτὴν τὴ ζωή· αὐτὴν τὴν ἀνοστιὰ τὴν πετῶ!

«Δυστυχία, δυστυχία!... Μήπως ἠμπορῶ νὰ τὴν πετάξω; Ἀγωνίζομαι, μὰ ἀδίκως. Ὁ Διογένης ὅταν εἶδε γυμνὴν τὴν Λαίδα ἔμεινεν ἀπαθής, ἀσυγκίνητος. Ὁ φιλόσοφος ἤθελε νὰ μείνῃ ἀπαθής. Μὰ ἐγὼ ποῦ δὲν θέλω νὰ ἦμαι ἀπαθής πρὸ τοῦ κάλλους, ἀδιάφορος πρὸς τὴν ἀγάπην. Ὅχι· ὅλα τ' ἀπαρνοῦμαι καὶ τὴν ὁμολογίαν μου ἐκείνην τὴν πετῶ, τὴν κλωτσοπατῶ... Δὲν θέλω νὰ ἦμαι τὸ κυπαρίσσι τὸ ψηλόν, ποῦ ἔγεινε διὰ τὰ σύννεφα. Καλλίτερα νὰ εἶμαι λαψανοβλάσταρο· θέλω νὰ ἦμαι ταπεινὸ λαψανοβλάσταρο, φυτωμένον ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὸ χαριτωμένον ἄνθος, νὰ παίρνω τὸ μοσχοβόλματόν μου, ἔστω καὶ ἂν δὲν

χύνεται δι' ἐμέ· νὰ τὸ αἰσθάνωμαι νὰ κλίνη πρὸς ἐμέ, ἔστω καὶ ὅταν τὸ φύσημα τυχαίως τὸ φέρει ἐκεῖ. Ναί, ἡ ψυχὴ μου θέλει τὸν ἔρωτα· ἡ καρδιά μου δὲν τὸν θέλει. Τάνταλε, ἔλα νὰ μετρήσωμε τὴν δίψα μας· ἔλα δῆστυχε κολασμένε νὰ παραβάλωμεν τὴν φωτιά μας!...»

Πάλιν ἐδῶ εἶχε τ' ἀποσιωπητικὰ τοῦ ὁ φίλος μου. Ἐπειτα ἐτελείωνε τὴν γραφὴν τοῦ μὲ τὰ ἐξῆς:

«Συλλογίσου πῶς τόρα ποῦ σοῦ λέγω αὐτὰ εἶνε ἀνοιξίς. Οἱ παλαιοὶ λέγουν πῶς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, ὅπως εἰς τὴν γῆν ἀναζυμώνονται καὶ ἀναβράζουν οἱ χυμοὶ καὶ ἀναδίδονται ἔπειτα ὑπὸ διαφόρων μορφῶν καὶ χρώματα καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν, οὕτω ἀναζυμώνονται καὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ χυμοὶ καὶ κατὰ τὴν ἰδiosisκρασίαν του καθέναν ἀναδίδει τὰ αἰσθήματά του. Ἀργότερα κ' ἐγὼ θὰ ἐντρέπωμαι ποῦ σοῦ τὰ ἐγραψα...»

Ὁ Πέτρος Πάλλας ὁ φίλος μου ἐδῶ ἐτελείωνε. Πολλὴν ὥραν ἐστάθην ὄρθιος καὶ τὴν ἀνέγνωσα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος. Περισσότεραν ὥραν ἔμεινα μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν συλλογισμένος. Δὲν ἐνθυμοῦμαι τόρα τί συλλογισμοὺς ἔκαμα· ἀλλ' ἔξαφνα, δὲν ἤξεύρω διατί, ἀσυνειδήτως ἐγέλασα δυνατὰ κ' ἐφώναξα δυνατότερα:

— Κολοκύθια!

A. KARABITSAΣ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΑΝΝΙΝΟΥ

Παραστάθεισα τὸ πρῶτον ἐν τῷ Νέῳ Θεάτρῳ Ἀθηνῶν τὴν 28 Ἀπριλίου 1891

[Συνέχεια ἴδ. σελ. 273]

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

Μαριγῶ καὶ ὁ ὄνηθεις

ΜΑΡΙΓΩ (εἰσερχομένη μετὰ σπονδῆς)

Μπὰ!... ὁ κύριος Ἀνδρέας!...

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ἡ κυρία σου εἶνε μέσα;

ΜΑΡΙΓΩ

Ὅχι, κύριε Ἀνδρέα, ἐβγήκε!

ΑΝΔΡΕΑΣ

Πρὸ πολλῆς ὥρας;

ΜΑΡΙΓΩ

Εἶνε κάμποση ὥρα... εἶπε μάλιστα ὅτι δὲν εἰξεύρει ἂν θὰ ἐπιστρέψῃ γρήγορα...

ΑΝΔΡΕΑΣ (κατ' ἴδιαν)

Αἶ, βέβαια!... Ὑστερα ἀπὸ τὴν χθεσινὴν σκη-
νὴν, βλέπετε, ἡ κυρία ἔχει ἀνάγκην ν' ἀκούσῃ
καὶ τὰ σχόλια τῶν φιλενάδων της. Καὶ δὲν μου
λέγετε; πῶς ἦτο σήμερον τὸ πρῶτόν μου...

ΜΑΡΙΓΩ

Οὐ, πολὺ φουοκισμένη!... Ἀπὸ χθὲς ἔχει τὰ
νεῦρά της. Μοῦ εἶπε νὰ ξεσκονίσω τὰ φορέματά

της καὶ νὰ μὴνύσω τὴς πλύστρας· φαίνεται ὅτι
σκοπεύει νὰ κάμῃ κανένα ταξεῖδι.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ταξεῖδι!... ἀλήθεια;... Ὡστε λοιπὸν ἡ κυρία
θέλει νὰ διακοπῶσιν ἀμέσως καὶ ὀριστικῶς αἱ
σχέσεις; Πολὺ καλὰ!... Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο θέλω.

ΜΑΡΙΓΩ (κατ' ἴδιαν)

Φωτιά εἶνε καὶ τοῦτος!

ΑΝΔΡΕΑΣ

Δὲν μοῦ λέγεις, σὲ παρακαλῶ, χθὲς ὅπου ἐπέ-
στρεψεν ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν τῆς κυρίας Παρ-
δαλοῦ ἦτο μόνη ἢ τὴν συνώδευε κανεὶς;

ΜΑΡΙΓΩ

Μὰ νομίζω ὅτι κάποιος ἦτο μέσα εἰς τὴ ἀμά-
ξι... ἐπειδὴ ἐκατέβηκα ἐγὼ καὶ ἀνοιξα τὴν ἐξώ-
πορτα... ζεῦρετε ὅτι αὐταῖς ταῖς ἡμέραις μὰς
ἔφυγεν ὁ Φώτης, ὁ καμαριέρης, μου ἐφάνη ὅτι
εἶδα μαζί της ἓνα ἀξιοματικόν.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ἀξιοματικόν!... (συμπλέκων τὰς χεῖρας μετὰ
θυμοῦ). Αἶ, βέβαια, ὁ κύριος Περικλῆς, ὁ λοχα-

γός, ποῦ τῆς ἔκαμνε τόσαις τσιριμόνιας ἔχθες τὸ βράδυ καὶ μὲ τὸν ὅποιον ἐχόρευσε τόσαις φοραῖς!... Ποῖος ἄλλος θὰ ἦτο; Καὶ συνώδευσε τὴν κυρίαν ἕως τὴν ἐξώπορταν, αἶ; Τί θὰ 'πῆ! Μίαν ἄλλην βραδυὰν ἠμπορεῖ νὰ τὴν συνοδεύσῃ καὶ ὀλίγον παραπάνω! (περιέρχεται μετ' ἀδημοσίας ἐντὸς τοῦ δωματίου). Μπᾶ!... οὔτε στιγμή δὲν πρόσπει νὰ χάνω! Μαριγώ!

ΜΑΡΙΓΩ

Ὅριστε, κύριε.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Εἶπες ὅτι δὲν ἐξεύρεις πότε θὰ ἐπιστρέψῃ ἡ κυρία σου;

ΜΑΡΙΓΩ

Μά .. τί νὰ σὰς εἰπῶ ;...

ΑΝΔΡΕΑΣ (κατ' ἰδίαν, περιερχόμενος ἐντὸς τοῦ δωματίου)

Θὰ τῆς γράψω!... Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερον... νὰ μὴν ἰδῶ οὔτε τὰ μούτρα της... Νὰ τῆς τὰ γράψω καθαρὰ ξάστερα, ὅπως τῆς χρειάζεται!... (πρὸς τὴν Μαριγώ) Μαριγώ ἔχει πουθενὰ χαρτί, μελάνι, πένα ;... Θέλω νὰ γράψω ἓνα γράμμα διὰ τὴν κυρίαν σου.

ΜΑΡΙΓΩ

Μάλιστα, κύριε, ἐδῶ ἔχει ἀπὸ ὅλα (δεικνύει τὴν τραπέζαν). Καθήσατε ἐδῶ, ἂν ἀγαπάτε, καὶ γράψετε.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ὅχι, πάγαινε καὶ γύρισε μετ' ὀλίγον νὰ σοῦ δώσω τὸ γράμμα. (κάθεται πρὸ τῆς τραπέζης καὶ λαμβάνει τὴν γραφίδα).

ΜΑΡΙΓΩ

Πολὺ καλά. (ἀπέργεται ἐκ δεξιῶν).

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Ἄνδρέας μόνος, γράφων καὶ ἀπαγγέλλων ταυτοχρόνως μίαν πρὸς μίαν τὰς φράσεις τῆς ἐπιστολῆς του.

«Κυρία

« Ὁ λοχαγός κ. Περικλῆς... » Ὅχι!... (σπρίζει τὸ φέλλον καὶ λαμβάνει ἄλλο) « Ὁ Περικλῆς κ. λοχαγός... » Ὅψ!... (σπρίζει καὶ αὐτὸ καὶ λαμβάνει ἄλλο) « χθές τὴν ἑσπέραν ὅταν ἐχορεύσατε μὲ τὸν κ. Περικλῆν... » (ἀγαπητῶν καὶ σπρίζων καὶ αὐτὸ τὸ φέλλον) Μὰ ἐπὶ τέλους τί ἔπαθα καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ μοῦ φύγῃ ἀπὸ τὸ στόμα τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ κρεμανταλά... Τί χρειάζεται ἡ πολυλογία;... δύο λόγια καὶ καλά.. ἔτσι ἓνα εἶδος παραιτήσεως... (γράφει). « Κυρία... Μὴ δυνάμενος ν' ἀνεχθῶ τὴν μέχρις ἀναισχυντίας φιλαρέσκειάν σας, υποβάλλω τὴν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας παραίτησίν μου... Εὐπειθέστατος... Ὁ μέγχι τοῦδε ἀνόητος.

Ἄνδρέας Θεαγένης».

Τώρα ἓνα φάκελλον... (ἐρευνᾷ καὶ εἰσβάσει ἓνα φάκελλον, εἰσάγει ἐντὸς αὐτοῦ τὸ φέλλον τοῦ γράπτου καὶ γράφει τὴν διεύθυνσιν). « Πρὸς τὴν κυρίαν Εὐανθίαν Γλυκάδη. Ἰδίαις χερσί.»

ΣΚΗΝΗ Η'.

Συμῶν καὶ ὁ ρηθείς.

ΣΥΜΕΩΝ (εἰσέρχεται ἐκ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας, καθ' ἣν στιγμήν ὁ Ἄνδρέας ἐπιθέτει τὸν ἀπορροφητικὸν χάρτην ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς καὶ τὴν σφραγίζει. Φαίνεται εὐχαριστημένος καὶ θωπεύει τὸν στόμαχον.)

Καλὴ ὥρα νᾶχη αὐτὸ τὸ θηλυκὸ! Τώρα καὶ τρεῖς μῆνες νὰ μείνω χωρὶς ἐργασίαν, δὲν με μέλει. Ἐπεριδρόμισα ἐκεῖ μέσα διὰ ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα. Μωρὲ φαγητά!... μωρὲ βασιλόσπιτο!... (βλέπων τὸν Ἄνδρέαν). Μπᾶ!... θὰ εἶνε ὁ δικηγόρος ὁποῦ μοῦ εἶπεν ἡ Μαριγώ...

ΑΝΔΡΕΑΣ (ἀφ' οὗ σφραγίσῃ τὴν ἐπιστολὴν ἐγείρεται).

Ἐνα πράγμα ὅμως φοβοῦμαι, μήπως ἡ Μαριγώ ἡ ὁποία ἐκτάλαβε τί τρέχει, διότι εἶνε ἐνήμερος εἰς τὰ μυστικά μας, τὴν ἀποκρύψῃ..

ΣΥΜΕΩΝ (κατ' ἰδίαν).

Μωρὲ νὰ τὸν παρκαλέσω κι' αὐτὸν νὰ 'πῆ δυὸ λόγια... (προχωρῶν δειλῶς πρὸς τὸν Ἄνδρέαν καὶ ἀφαιρῶν τὸν πῦλον εὐσεβάσως). Κύριε!...

ΑΝΔΡΕΑΣ (στρεφόμενος καὶ παρατηρῶν αὐτὸν περιέργως).

Τί θέλεις;

ΣΥΜΕΩΝ (κατ' ἰδίαν).

Τὴν προσφώνησιν εἰς ἐνέργειαν!... (πρὸς τὸν Ἄνδρέαν μετὰ στομιώδους ἀπαγγελίας). Πολύων δεινῶν, ἀφορήτων καὶ ἀπροσδοκῆτων περιστάσεων ἐξανγκασασῶν με... ἐξανγκασασῶν με... (περιπλεκόμενος καὶ δυσανασχετῶν, πρὸς τὸν ἑαυτὸν του κατ' ἰδίαν). Λέγε ντέ! ποῦ τάχασες!.. (ἐξακολουθῶν μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπαγγελίας) ἐξανγκασασῶν με πρὸς θεραπείαν ἀλλοτρίαν τῆς καλοκαγθίας σας...

ΑΝΔΡΕΑΣ

Τί λέγεις ;... ποῖος εἶσαι ἐσύ ;

ΣΥΜΕΩΝ

Εἶμαι... ὑπηρέτης, κύριε... ἦλθα διὰ ὑπηρέτης.

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ἐπηρέτης εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι ;.. Καινούργιος ;

ΣΥΜΕΩΝ

Μάλιστα, κύριε... πολὺ καινούργιος... καὶ ἦ- ἦελα νὰ σὰς παρκαλέσω νὰ εἰπῆτε...

ΑΝΔΡΕΑΣ

Ἄλλη ὥρα... ἄλλη ὥρα, τώρα δὲν ἔχω καιρὸν. (παρατηρῶν τὸ ὄρολόγιόν του, κατ' ἰδίαν). Ἀφ' οὗ τῆς ἔγγραφῃ, τώρα εἶνε περιττὸν νὰ μένω. Πρόσπει νὰ τὸ εὔρη ξάφνα αὐτὸ πεσκέσι... (δεικνύει τὴν ἐπιστολὴν). Ἄλλὰ πῶς νὰ εἶμαι βέβηκος ὅτι θὰ τὴν λάβῃ;.. Ἄ, μία ἰδέα!... νὰ τὴν δώσω εἰς αὐτὸν τὸν ὑπηρέτην νὰ τὴν ἐγχειρίσῃ!... Αὐτὸς δὲν γνωρίζει τίποτε ἀπὸ τὰ διατρέχοντα καὶ θὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν μου. (πρὸς τὸν Συμῶν) Ἐλα ἐδῶ ἐσύ.

ΣΥΜΕΩΝ (πλησιάζων)

Ὅριστε, κύριε.

ΑΝΔΡΕΑΣ (ἐγγειφῶν αὐτῷ τὴν ἐπιστολὴν).

Πᾶρε αὐτὸ τὸ γράμμα καὶ ἔμα ἔλθῃ ἡ κυρία σου νὰ τῆς τὸ δώσῃς ἀμέσως. Ἄκουσες; κύτταξ

καλά νά τῆς τὸ δώσης εἰς τὰ χέρια της...καὶ νά μὴν εἰπῆς τίποτε εἰς τὴν Μαριγῶ, διότι ἀλλοίμονον εἰς ἐσέ!.. Πάρε καὶ αὐτὸ τὸ τάλληρον. (ἐξάγει ἐκ τοῦ βαλαντίου του ἓν χαρτονομίσμα καὶ τοῦ τὸ ἐγχειρίζει).

ΣΥΜΕΩΝ

Μά, κύριε... 'ξερύρετε...

ΑΝΔΡΕΑΣ

Κάμε ὅπως σοῦ παρήγγειλα...καὶ πρὸ πάντων οὔτε λέξιν εἰς τὴν ὑπηρετρίαν...σοῦτ! ἔρχεται...

ΣΥΜΕΩΝ

Μά..αὐτὸ τὸ τάλληρον δικτὶ εἶνε ;.. διὰ γραμματοσήμον ;..

ΑΝΔΡΕΑΣ

Αὐτὸ εἶνε διὰ τὸν κόπον σου.

ΣΚΗΝΗ Θ'

Μαριγῶ καὶ οἱ ὑθόντες.

ΜΑΡΙΓΩ (εἰσερχομένη).

Κύριε Ἀνδρέα, ἐγράψατε τὸ γράμμα; ποῦ εἶνε ;

ΑΝΔΡΕΑΣ

Τὸ ἔγραψα, ἀλλὰ...θέλω κἄτι νά προσθέσω ἀκόμη, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχω καιρὸν, θὰ τὸ τελειώσω εἰς τὸ σπίτι καὶ θὰ τὸ στείλω ταχυδρομικῶς.

ΜΑΡΙΓΩ

"Ὅπως ἀγαπάτε.

ΑΝΔΡΕΑΣ (προχωρῶν πρὸς τὴν θύραν καὶ κρυφίως πρὸς τὸν Συμεῶν, ἐνῶ διερχεται ἐγγύθεν αὐτοῦ).

Κύτταξε καλὰ ! ὅπως σοῦ εἶπα, εἰς τὰ χέρια της...καὶ οὔτε λέξιν εἰς τὴν ὑπηρετρίαν ! (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Ι'

Μαριγῶ καὶ Συμεῶν.

ΣΥΜΕΩΝ (κατ' ἰδίαν).

Αὐτὸ πάλιν εἶνε ἀπὸ τ' ἄγραφα !.. δηλαδὴ ὄχι ἀπὸ τ' ἄγραφα, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ γραμμένα... καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ γραμμένα μὲ ἀνορθογραφίας...ὄριστε (κτυπᾶν κρυφίως τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ φακέλου). Εἰς τὸ Εὐανθίαν ἐπάνω ἔχει ὄψειαν. Φαίνεται ὅτι καὶ οἱ δικηγόροι ὅπως καὶ οἱ δῆμαρχοι τρέφουν ἄσπονδον ἔχθραν πρὸς τὴν Γραμματικὴν.

ΜΑΡΙΓΩ (πλησιάζουσα πρὸς τὴν τράπεζαν)

Πῶ ! πῶ !.. ἔνω κάτω τὰ ἔκαμε ἐδῶ πέρα !..

ΣΥΜΕΩΝ (κατ' ἰδίαν)

Μὰ δὲν εὗρηκε ὁ εὐλογημένος ἄλλον γραμματοκομιστὴν ; Πάει νά δώσω γράμματα ἐγὼ εἰς τὴν κυρίαν, ὅπου δὲν εἶδα ἀκόμη οὔτε τὰ μουτρά της ;

ΜΑΡΙΓΩ (κατ' ἰδίαν τακτοποιοῦσα τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης χαρτία).

Θὰ τὸ τελειώσω, λέγει, σπίτι του τὸ γράμμα !.. Τί διάβολο ! τόση ὥρα δὲν εἶχε καιρὸν νά τὸ γράψῃ ἐδῶ ;..

ΣΥΜΕΩΝ (κατ' ἰδίαν, σκεπτόμενος καὶ παρατηρῶν τὴν ἐπιστολήν).

Καὶ μήπως ξέρω καὶ τί γράμμα εἶνε ; ἂν εἶνε εὐχάριστον ἢ δυτάρεστον ;.. Εὐμορφὸν πράγμα

διὰ τὸ καλῶς ἐκόπιασες νά τῆς δώσω καμμίαν εἶδησι ψυχρὴ καὶ ἀνάποδη, νά μὲ πάρῃ διὰ γρουσουζίνην καὶ νά μὲ διώξῃ μὲ τὸ τσόκαρο !.. (πρὸς τὴν Μαριγῶ). Μωρὲ δὲν μου λέγεις στὸ Θεὸ σου, Μαριγῶ, τί πράγμα εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος ὅπου ἦτον ἐδῶ ;

ΜΑΡΙΓΩ

Μὰ δὲν σου εἶπα ;... εἶνε ὁ δικηγόρος τῆς κυρίας.

ΣΥΜΕΩΝ

Ναί, ἀλλὰ ἤθελα νά μάθω ἂν ἔχη πολλὰς σχέσεις μὲ τὴν κυρίαν.

ΜΑΡΙΓΩ

Βεβαίως ἔχει σχέσεις.

ΣΥΜΕΩΝ

Δικηγορικῶς ;

ΜΑΡΙΓΩ (μειδιῶσα).

Αἴ... καὶ κἄτι περισσότερον.

ΣΥΜΕΩΝ

Δηλαδὴ τί περισσότερον ;

ΜΑΡΙΓΩ

Νά... πῶς νά σοῦ 'πῶ ;... ὁ κύριος δικηγόρος ἤμπορεῖ καὶ νά γείνη σύζυγος τῆς κυρίας Εὐανθίας... ἂν δὲν μεσολαβήσῃ τίποτε ἄλλο.

ΣΥΜΕΩΝ

'Α ἔτσι ;... ἂν δὲν μεσολαβήσῃ... (κατ' ἰδίαν) Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀρχίζω νά μεσολαβῶ ἐγὼ ! Τί εἶδους γράμμα εἶνε αὐτὸ ὅπου τῆς γράφει ; (στυφοθυροῦμενος βαθμηδόν.)

'Ἐτσι λοιπόν, ὁ κύριος δικηγόρος, τὸ ὑποκείμενον, ἐδιάλεξε ἐμὲ ὡς συνδετικὸν διὰ τὸν κατηγορούμενον, (κλείει τὸν ἓνα ὀφθαλμὸν καὶ δεικνύει διὰ τῆς χειρὸς τὰ δωμάτια τῆς κυρίας Εὐανθίας). Γι' αὐτὸ μοῦ ἔδωσε καὶ τὰ μαρτυρητικὰ ! (Ἐξάγει κρυφίως καὶ κτυπᾶ τὸ τάλληρον).

ΜΑΡΙΓΩ (κατ' ἰδίαν)

Τί μουρμουρίζει αὐτὸς ;

ΣΥΜΕΩΝ (κατ' ἰδίαν)

'Ὅριστε μας ! νά καταντήσω ἐγὼ ὕστερα ἀπὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἐννέα μηνῶν καὶ εικοσιτριῶν ἡμερῶν ὑπηρεσίαν, ἐγὼ ὁ ὅποιος ἐδίδασκα καὶ τὴν Κατήχησιν, νά μὲ ἐκλάβουν διὰ... διὰ... (σφραγίζει τὸ στόμα του). 'Απὸ τὸ Θεὸ νά τῶ-βρης μωρὲ δῆμαρχε ! (τραβᾷ τὰ μαλλιά του).

ΜΑΡΙΓΩ

Τί ἔπαθες, καλέ ;

ΣΥΜΕΩΝ

'Α ! τίποτε· μιά ἄσχημος ἰδέα ἐκαρφώθηκε εἰς τὸ κεφάλι μου καὶ προσπαθῶ νά τὴν ξεριζώσω. Τέλος πάντων αὐτὴ ἡ κυρία σου θὰ ἔλθῃ ;

ΜΑΡΙΓΩ (ἀκρωμένη)

'Ακούω βήματα εἰς τὴν οὐλάα... (βλεποῦσα πρὸς τὴν εἰς τὸ βάθος θύραν) νά !... αὐτὴ εἶνε !

ΣΥΜΕΩΝ

Δόξα σοι ὁ Θεός !

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'

Εὐανθία καὶ οἱ ἠυθέντες.

ΕΥΑΝΘΙΑ (Εἰσερχομένη ἀνήσυχος, δάσθηνος καὶ ἐξάγρουσα μετὰ νευρικῆς ταραχῆς τὰ χεῖρόκτιά της, ἅτινα ἀποθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης.)
Μαριγῶ!...

ΜΑΡΙΓΩ

Ὅριστε, κυρία!

ΕΥΑΝΘΙΑ

Ἦλθε κανεὶς νὰ μὲ ζητήσῃ;

ΜΑΡΙΓΩ

Ἦλθε τοῦ λόγου του (δεικνύουσα τὸν Συμεῶν)
διὰ ὑπηρετίας...

ΕΥΑΝΘΙΑ (μετ' ἀδιαφορίας βλέπουσα ἐν βλέμματι ἐπὶ τοῦ Συμεῶν).
Ἄ, διὰ ὑπηρετίας!... καλὰ...

ΣΥΜΕΩΝ

Κυρία!... (ἔποχ. λέγεται εὐσεβόστως καὶ ἀρχίζει μετὰ τὸν σιγήτη τόνου). Πολλῶν δεινῶν, ἀφρορήτων καὶ ἀπροσδοκῆτων περιστάσεων ἐξαναγκασθῶν με...

ΕΥΑΝΘΙΑ

Καλὲ...καλὲ!...δὲν ἔχω καιρὸν τώρα. Πήγαινε μέσα...Μαριγῶ!...δεῖξέ μου νὰ ὑπάγῃ μέσα...

ΣΥΜΕΩΝ (ἀπομακρυνόμενος κατ' ἴδιαν)

Πολὺ φουριόζα εἶνε καὶ τούτα!...Ἄχ! μωρὲ γιατί νὰ σηκώσῃ ὁ Θεὸς ἐκείνη τὴ μακαρίτισσα τὴ γυναῖκα τοῦ Μήτρον Κόλια, διὰ νὰ εὐρεθῶ εἰς αὐτὰ τὰ βάσανα!

ΜΑΡΙΓΩ (συναδελφύουσα τὸν Συμεῶν μέχρι τῆς πρῆς τὰ δεξιὰ θύρας).

Πήγαινε ἐκεῖ μέσα καὶ περίμενε.

ΣΥΜΕΩΝ (κρυφίως πρὸς τὴν Μαριγῶ).

Πές της κ' ἐσὺ δύο λόγια, νὰ χαρῆς τὰ μάτια σου!

ΜΑΡΙΓΩ (πρὸς τὸν Συμεῶν)

Ἐννοια σου! (ἐπιστρέφει π.λησίον τῆς κυρίας Εὐανθίας).

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'

Εὐανθία καὶ Μαριγῶ

ΕΥΑΝΘΙΑ

Τί ἄνθρωπος εἶν' αὐτός;

ΜΑΡΙΓΩ

Καλὸς ἄνθρωπος φαίνεται ὁ κακομοῖρης, μὰ παράξενος κοματάκι...ἦτο δάσκαλος σ' ἓνα χωριό.

ΕΥΑΝΘΙΑ

Δὲν ἦλθε κανένας ἄλλος;

ΜΑΡΙΓΩ

Βέβαια, ἦλθε καὶ ὁ κύριος Ἄνδρέας.

ΕΥΑΝΘΙΑ

Μπα!...καὶ δὲν μοῦ τὸ λέγεις τόση ὥρα, ξεμυαλισμένη;

ΜΑΡΙΓΩ

Μά...ἀφοῦ σὰς ὠμιλοῦσε αὐτός!...

ΕΥΑΝΘΙΑ (Μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος)

Καὶ δὲν μοῦ λέγεις πῶς ἦτον ὁ κύριος Ἄνδρέας;... τί σοῦ εἶπε;

ΜΑΡΙΓΩ

Ἐφαινότουν πολὺ θυμωμένος ... Μ' ἐρότησε

γιὰ τὴν εὐγενεῖα σας πῶς εἶσθε ἀπὸ τὰ χθές ... ἔπειτα ἐκάθησε καὶ σὰς ἔγραψε.

ΕΥΑΝΘΙΑ

Καὶ τὸ γράμμα;... ποῦ εἶνε τὸ γράμμα;... δόσε μοῦ το!

ΜΑΡΙΓΩ

Δὲν μοῦ τὸ ἔδωσε ... μοῦ εἶπε ὅτι εἶχε κάτι νὰ προσθέσῃ καὶ θὰ σὰς τὸ στείλῃ ταχυδρομικῶς.

ΕΥΑΝΘΙΑ

Πολὺ καλὰ ... ἴσως τὴν στείλῃ μάλιστα ἐπὶ συστάσει, διὰ νὰ εἶνε σίγουρος ὁ φίλος ὅτι θὰ τὴν λάβω. (περιέρχεται ἐν ταραγῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.)
Μαριγῶ! ἤρχισες νὰ ξεσκονίζῃς τὰ φορέματα καθὼς σοῦ παρήγγειλα;

ΜΑΡΙΓΩ

Ἄρχισα, κυρία, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦλθεν αὐτὸς ...

ΕΥΑΝΘΙΑ

Πήγαινε ἀμέσως ... καὶ νὰ εἶνε ἔτοιμα αὔριον τὸ πρωί. (Ἡ Μαριγῶ μορφαίνει κρυφίως καὶ ἐξέρχεται. Ἐπεται τὸ τέλος)

Αἱ Μοναὶ τῶν Μετεώρων

ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου βουλευτοῦ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΟΥΡΤΩΝΟΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 277).

Τὴν ἐπισύσαν προῖταν ἀνεχωρήσαμεν εἰς ἐπίσκεψιν τῶν περιφημοτέρων καὶ μάλιστα περὶ δόξων μονῶν τῶν Μεγάλων Μετεώρων, ἧτοι τῆς Μεταμορφώσεως καὶ τῆς τοῦ Βαχλάμ, γνωπτῶν εἰς τοὺς περιηγητὰς ὡς τόπων, εἰς οὓς ἡ ἄνοδος δύναται νὰ κατορθωθῇ μόνον διὰ τῆς ἀήθους μεθόδου τοῦ δικτύου, τοῦ προσηρητημένου εἰς τὴν ἄκρην κάλω, δι' οὗ ὁ ἐπισκέπτης ἀναφέρεται εἰς ὕψος πολλῶν ἑκατοντάδων ποδῶν εἰς τὸ μοναστικὸν ἄσυλον ἐπὶ τῆς νεφελογαίτονος κορυφῆς.

Κατὰ τὴν ἡμετέραν πορείαν, ἠδυνήθημεν νὰ σχηματίσωμεν σαφῆ ἰδέαν περὶ τῶν φανταστικῶν τούτων φαινομένων τῶν βράχων, καὶ περὶ τῶν μέσων, δι' ὧν πιθανῶς ἐσχηματίσθησαν. Ἀναρπαγείσα διὰ κατακλυσμοῦ, ἀποσχισθεῖσα διὰ τῶν σπασμῶν τῆς φύσεως, ἢ παμμυρῆς σειρᾶ τῶν βράχων, ἢ προέχουσα ἐδῶ εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Πηνειοῦ, ἀπεγυμνώθη κατὰ τὰς ἐξωτερικὰς ἀκρότητάς της παντὸς μορίου βλάστη· ἐνθ' αὐτὸ εὐκολώτερον ἀποσπασθέντα καὶ εὐθραυστότερα μέρη τοῦ βράχου ἐξέλιπον παντάπασιν, ἀφήσαντα μόνον σειρὰν ἀποσπασμένων καὶ στρογγυλευμένων σφύλων, χωριζομένων ἀπ' ἀλλήλων διὰ βαθειῶν φράγγων, καὶ μεταβληθέντων τῇ ἐπιδράσει τῆς ἀτμοσφαιρᾶς εἰς φανταστικούς ὀβελίσκους καὶ πυραμίδας. Οἱ μονήρεις οὗτοι ἀχειροποίητοι πύργοι εἶνε τεταγμένοι ἡμῶν ἐν γοαφικῇ συγχύσει, ἐπὶ ἐδάφους πολλῶν μιλίων περιμέτρου. Τινὲς τῶν μικροτέρων ὑψοῦσιν ἐναμίλλως τὰς κεφαλὰς μέχρι τοῦ τοραχίλου τῶν μεγαλοπρεπεστέρων ἀδελφῶν των, οὔτινες μετ' ἐπιβλητικῶν ὄγκων ἀνα-